

„Nem félek, szívesen maradok.”

Emlékezés Brenner Jánosra, a mindenkor szerény, kedves, jó humorú és sportos, szentéletű káplánra

Mészáros Bence 12.A

Ferenc pápa 2017. november 8-án kihallgatáson fogadta Angelo Amato bíborost, a Szentek Ügyeinek Kongregációja prefektusát, akit meghatalmazott nyolc dekrétum közzétételére, melyek közül az egyik Brenner János rábakethelyi káplán boldoggá avatásával volt kapcsolatos.

Brenner János 1931. december 27-én született Szombathelyen három gyerekes családban, ahol mind a három fiú a papi hivatást választotta. Brenner József, János testvére még ma is él, így megélheti testvére boldoggá avatását! János a Szombathelyi Elemi iskolában kezdte meg tanulmányait, majd 1941 őszén Pécsre költözött a család. Előbb a Gyakorló Iskolában, majd a Ciszteri Gimnáziumban tanult, egy osztályban Czeininger Tamás tanár úr édesapjával, Czeininger Jenővel és Egyes Mihállyal. 1946-ban visszaköltöztek Szombathelyre. Tanulmányait Zircen fejezte be oblátusként. 1950-ben jelentkezett novíciusnak a ciszterci rendbe. Nyugodalmas zirci napjai hamar véget értek, a kommunisták államosítása révén így Budapesten a Hittudományi Akadémia világi tanulója volt két szemeszteren át. Mellette titokban végezte a novícius képzést. 1951-ben tette le első fogadalmát. Mivel a rendek működése illegálisba került, így igyekeztek a növendékeket az egyházmegyéknél elhelyezni. Így került Brenner János 1951-ben a Szombathelyi Püspökséghez mint kispap. 1952-re a szemináriumok nagy része is államosítás alá került. Jánost a győri papnevelde vette át. 1955. június 19-én Kovács Sándor püspök szentelte pappá és a Szent Norbert templomban mutatta be újmiséjét. Rábakethelyen, a határ menti Szentgotthárd második kerületében lett káplán.

János atyához négy filia tartozott. Mindenkor tette kész volt és bármit megtett azért, hogy a hitét és híveit megvédje. Tisztelte és szerette az embereket és nem utálta az őt minduntalan zaklató és fenyegető ávosokat sem. Szerették a hívei. Volt benne valami magával ragadó, egy olyan kisugárzás, ami Isten ajándéka volt, és ezt János atya nagyon is jól használta. A kommunista időszak ellenére sokan látogatták a miséit és jártak hozzá gyónni rendszeresen. Mindig tudott pozitív útravalót adni. Szerette a gyerekeket és foglalkozott az ifjúsággal is, de ezt már nem nézte jó szemmel a kommunista éra. Ministránsai és hittanosai évekkel később úgy emlékeztek rá vissza, hogy nem csak lelki gondozást kapták az atyától, hanem együtt sportolt és játszott velük. El akarták helyezni másik helyre, de ő erre határozott nemet mondott: „Nem félek, szívesen maradok.”

A püspök kiállt a káplán mellett és maradhatott Rábakethelyen. János atya tisztában volt azzal, hogy sokkal nehezebb feladat most helyt állni a hitében és lelki vigaszt nyújtani a híveknek, de vállalta a veszélyét és tette a kötelességét. Lelki naplójában így írt: „Uram, Te

tudod azt, hogy boldogságot itt az életben nem keresek, hiszen mindenemet beléd helyeztem... Uram, tudom, hogy tieidet nem kíméled a szenvedéstől, mert mérhetetlen hasznuk van belőle.”

A mai napig nem tudjuk, hogy mi történt 60 évvel ezelőtt, pontosan 1957. december 14-ről 15- re virradó éjjelen. Éjfél körül egy 17 éves korombeli fiatalember zörgetett be a plébániára azzal a kéréssel, hogy a nagybátyja haldoklik, és az utolsó kenetekkel kellene ellátni. Mint mindig, most is az elvártaknak megfelelően cselekedett János atya. Vette a betegellátó tarsolyt, melyben az Oltáriszentség volt, és már indultak is Zsidára. Útközben többször rájuk támadtak, de ez sem tántorította el feladatától. Ezt tudták a kommunisták is, akik már az állítólagos beteg házában vártak. A nyakában az oltáriszentséggel harminckét késszúrással ölték meg. Utólag az is kiderült a boncolási jegyzőkönyvből, hogy a nyakára többször is ráléptek és a gége és nyelvporcok teljesen összetörtek. Szörnyű brutalitással ölték meg őt a kommunisták. A halála után elrendelt nyomozás csak színjáték volt, paródia, mint ami általában a kommunista időszakra jellemző volt.

„ Az Isten szeretőknek minden a javukra válik.” (Róm 8,28). Ez olvasható ma, ha figyelmesen jártok a mi termünk, a földszint ötös terem falán. Ez a terem Brenner János atyáról lett elnevezve 2012-ben, amikor a mostani 12. A osztályosok még csak hetedikesek voltak. Az emlékére egy színdarabbal készültek 2012. december 15-én a teremavatóra, melyet az idei október 23-i műsorban kisfilmen is láthattatok, és a színdarab további résztvevői most is mi voltunk! Czeininger Tamás tanár úr írta ezt a rövid kis darabot, melyben magam is szerepet kaptam. A sok gyakorlásért és próbákért köszönettel tartozunk Futó Éva tanárnő osztályfőnökünknek, aki nélkül ez biztos nem sikerült volna. Mi, 12. A-sok a Brenner János teremavatással kezdtük hetedikesként, és most végzősként megérhetjük, hogy boldoggá avassák! Szobra a termünk mellett van, jelmondata, mely osztálytermünk falán olvasható, vezérfonala lehet katolikus életünknek.

Érdeemes megállni és egy kicsit elmélkedni ezen a soron. Ha órán esetleg nem figyelsz, legalább ne firkálj és ne zavard az órát hangoskodással: nézz a falra és gondold végig, hogy számodra mit jelent. Tudom, nehéz a mai világban kamasznak és egyszerre hívőnek lenni, de kicsit gondoljunk bele abba, hogy egy ateista diktatúrában még nehezebb volt ezt teljesíteni, mint ma. Meleg szívvel gondolok Brenner János atyára és hálás vagyok az Úrnak azért, hogy abban a csodában lehet részem, hogy Brenner János atyát boldoggá avatják a nyáron, aki december 15-én, éppen 60 éve halt mártírhalált. Kötelességemnek éreztem, hogy legalább ennyivel adózzak az ő emlékének, és kívánom mindenkinek, hogy Brenner János atya életéből tudjon és merjen meríteni és táplálkozni a mindennapokban.

Ne feledjük el: „Az Isten szeretőknek minden a javukra válik.”